

РЕШЕНИЕ

№ 89

гр. Плевен, 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, VI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Валери Цв. Цветанов

при участието на секретаря ПЕТЯ П. АНТОВА
като разгледа докладваното от Валери Цв. Цветанов Административно
наказателно дело № 20234430202611 по описа за 2023 година

и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе взе предвид
следното:

ПРОИЗВОДСТВОТО е по реда на чл. 59 ал. I от ЗАНН.

С наказателно постановление №15-2200316 от 27.01.2023г. *** на
Дирекция „Инспекция по труда“ – Плевен е наложил на основание чл.416 ал.5
от КТ във вр. с чл.414 ал.1 от КТ на „***“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и
адрес на управление: гр.Плевен, ул. ***, представлявано от П. А. Г.,
административно наказание имуществена санкция в размер на 1500лв.

Недоволен от издаденото наказателно постановление е останал
жалбоподателят „***“ ЕООД, който чрез управителя П. А. Г. го обжалва в
срок и моли съда да го отмени, като незаконосъобразно. Чрез процесуалния
си представител адв. А. Д. от АК-Плевен изразява становище, че при
съставяне на акта за установяване на нарушението и впоследствие издаденото
въз основа на него наказателно постановление не са били спазени
предвидените в разпоредбите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН реквизити за

съдържанието на същите, което представлява съществено процесуално нарушение, основание за отмяна на процесното наказателно постановление. Навежда доводи, че нарушението е отстранено в рамките на 24 часа от констатирането му. Моли съда да отмени обжалваното НП.

Въззиваемата страна *** на Дирекция „Инспекция по труда“ – Плевен се представлява от юрк. П.Ч., който изразява становище, че обжалваното наказателно постановление е законосъобразно и обосновано.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН, допустима е, разгледана по същество е частично основателна.

Обжалваното наказателно постановление е издадено въз основа на Акт №15-2200316 от 28.11.2022г. за установяване на административно нарушение от който е видно, че при извършена проверка на документите в Дирекция „ИТ“ със седалище гр.Плевен на *** ЕООД със седалище и адрес на управление: гр. Плевен, ул. ***, ЕИК *** се установи, че *** ЕООД в качеството му на работодател е нарушил разпоредбите на трудовото законодателство, а именно:

Не е изплатил в срок до 30.06.2022 година дължимото обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж на лицето В.А.В. с ЕГН: ***** при прекратяване на трудовото му правоотношение със заповед № 8/19.05.2022г. на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ. Видно от предоставените присъствени форми, разплащателни ведомости и фишове за работна заплата за периода на съществувалото трудово правоотношение по силата на сключен ТД № 13/01.11.2021 г, за периода м.Ноември 2021 г - м. Май 2022г. лицето В.А.В. с ЕГН: ***** на длъжност *** - 12 и повече тона“ не е ползвал платен годишен отпуск. В заповед №8/19.05.2022г. за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ работодателят не е гарантирал обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ, съответно то не е начислено във ведомостта за м. Май 2022г. и не е изплатено в законоустановения срок. Нарушението е извършено на 30.06.2022г. и към момента на приключване на проверката не е отстранено. С това е нарушил: чл.228, ал.3 от КТ.

Горните обстоятелства се установяват от показанията на разпитания актосъставител Д. И. Й. и свидетел М. Г. Б., чиито показания съдът кредитира изцяло с оглед тяхната последователна и логическа изложеност, взаимна кореспондентност и съответствие с приложените по делото писмени доказателства – заверено копие от обратна разписка от 07.02.2023 г. за връчване на НП №15- 2200316/27.01.2023 г.; заверено копие от писмено обяснение от П. А. Г.; заверено копие от Трудов договор № 13/01.11.2021г.; заверено копие от Заповед № 8/19.05.2022г.; заверено копие от Платежен фиш за период ноември 2021г.; заверено копие от Платежен фиш за период декември 2021г.; заверено копие от Платежен фиш за период януари 2022 г.; заверено копие от Платежен фиш за период февруари 2022г.; заверено копие от Платежен фиш за период март 2022г.; заверено копие от Платежен фиш за период април 2022г.; заверено копие от Платежен фиш за период май 2022г.; заверено копие от Отчетна форма за явяване/неявяване на работа за месец ноември 2021г. Установява се по безспорен и несъмнен начин от предоставените присъствени форми, разплащателни ведомости и фишове за работна заплата за периода на съществуващото трудово правоотношение по силата на сключен трудов договор №13/01.11.2021 г., че за периода м.ноември 2021 г. - м. май 2022г., лицето В.А.В. с ЕГН: ***** на длъжност *** - 12 и повече тона“ не е ползвал платен годишен отпуск и в заповед № 8/19.05.2022г. за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.325, ал.1, т. 1 от КТ, работодателят не е гарантирал обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ, съответно то не е начислено във ведомостта за м.май 2022г. и не е изплатено в законоустановения срок до 30.06.2022г. Актосъставителят Й. и свидетелят Б. са категорични, че при извършена документална проверка на 30.06.2022г. в Дирекция „Инспекция по труда“ гр.Плевен на *** ЕООД гр.Плевен, ул. ***, ЕИК са установили нарушение на разпоредбите на трудовото законодателство от работодателя *** ЕООД гр.Плевен, а именно - не е изплатил в срок до 30.06.2022 година дължимото обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж на лицето В.А.В. с ЕГН: ***** при прекратяване на трудовото му правоотношение със заповед № 8/19.05.2022г. на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ. Съдът кредитира напълно показанията на актосъставителя Й. и свидетеля Б., тъй като техните показания са конкретни, ясни и последователни, изясняват в пълнота всички факти и обстоятелства

във връзка с извършената от тях проверка. Освен това няма данни по делото, които да създават съмнения относно обективността и безпристрастността на тези свидетели, или да сочат на наличието на мотив да набедят жалбоподателя *** ЕООД в нарушение, което не е извършил. В тази насока следва да се има предвид, че нито в АУАН, нито по реда на чл.44 ал.3 от ЗАНН жалбоподателят е направил възражения по констатациите в акта, а именно – изплатил е в срок до 30.06.2022 година дължимото обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж на лицето В.А.В. с ЕГН: ***** при прекратяване на трудовото му правоотношение със заповед № 8/19.05.2022г. на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ. Съдът кредитира напълно и приобщеното като писмено доказателство по делото уведомително писмо вх.№22119609/02.12.2022г., ведно с платежно нареждане от 29.11.2022г., с което е изплатено дължимото обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ на лицето В.А.В. с ЕГН: *****.

При така приетото за установено от фактическа страна законосъобразно и обосновано административнонаказващият орган е приел, че с действията си жалбоподателят *** ЕООД е извършил нарушение по чл.228 ал.3 от КТ, но незаконосъобразно му е наложил административно наказание на основание чл.416 ал.5 вр. чл.414 ал.1 от КТ.

Производството е от административнонаказателен характер, при което е необходимо да се установи налице ли е деяние, което представлява административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, същото извършено ли е от посоченото в акта лице и извършено ли е виновно - предпоставките са абсолютни, като тежестта на доказване лежи върху административнонаказващия орган. Според разпоредбата на чл. 6 от ЗАНН административно нарушение е това деяние /действие или бездействие/, което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред.

Същевременно предвидената в чл.83 от ЗАНН имуществена отговорност на юридическите лица е обективна, безвиновна. Наказващият орган, при преценка дали е извършено нарушение, не следва да взема предвид наличието или липсата на вина у нарушителя, нито да определя нейната форма. За налагане на имуществената санкция е необходимо само да

се установи задължението на ЮЛ, което не е изпълнено.

Отговорността на наказаното дружество е ангажирана за нарушение на чл.228, ал.3 във вр. с чл.224, ал.1 от КТ. Съгласно разпоредбата на чл.224, ал.1 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск. Срокът за изпълнение на задължението на работодателя по чл.224, ал.1 от КТ е предвиден в чл.228, ал.3 от КТ, според който обезщетенията по този раздел, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. Няма спор по делото, че наказаното дружество към месец май 2022 г. е имало качеството работодател по отношение на В.А.В., както и че на работника не е изплатено парично обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2022г. при прекратяване на трудовото правоотношение с него за длъжността ***, на тежко товарен автомобил – 12 тона и повече", считано от 19.05. 2022 г., в която насока са и всички събрани по делото доказателства. В случая е ангажирана обективната, безвиновна отговорност на ЮЛ, поради което и въпроса за вината изобщо не стои. За ангажиране на административнонаказателната отговорност е достатъчно осъществяване на нарушението от обективна страна, а по делото доказателства, че към заплатата за месец май 2022 г. на В.А.В. е начислено и изплатено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск при прекратяване на трудовото правоотношение не бяха представени. Ето защо съдът намира, че с поведението си жалбоподателят е нарушил установения ред на държавно управление в сферата на трудовото законодателство, гарантиращо определените с Конституцията права на работниците, поради което и може да бъде субект на административно наказателна отговорност, каквато отговорност е и изрично предвидена в КТ за ЕТ и ЮЛ. От страна на жалбоподателя са представени доказателства от които е видно, че на 29.11.2022 г. / платежно нареждане намиращо се на л. 9 от делото/, дължимата сума в размер на 369, 95 лв., представляваща начислено и изплатено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск е била заплатена на В.А.В..

Според настоящия съдебен състав в случая е приложима нормата на 415в, ал. 1 от КТ, тъй като нарушението е отстранено веднага след неговото

установяване и за работника не са настъпили вредни последици. Специалният състав на маловажно административно нарушение по чл. 415в, ал. 1 от КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. За да е налице маловажност по смисъла на чл. 415в, ал. 1 от КТ, следва да са налице две кумулативно предвидени предпоставки: 1.Нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и 2. От него да не са настъпили вредни последици за работника или служителя. Освен това за разлика от маловажните нарушения по чл. 28 ЗАНН, чл. 415в, ал. 1 от КТ не допуска освобождаване от административнонаказателна отговорност, а предвижда налагане на административно наказание - имуществена санкция, но в многократно по-нисък размер. Съгласно посочената разпоредба за нарушение, което може да бъде отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, виновното лице се наказва с „глоба“ или „имуществена санкция“ в размер от 100 до 300 лева. Същевременно в нормата на чл. 415в, ал. 2 от КТ изрично е посочено, че не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал. 1 от КТ, чл. 62, ал. 1 и ал. 3 от КТ и чл. 63, ал. 1 и ал. 2 от КТ, т. е. за тези нарушения, следователно за процесното нарушение по чл.228, ал.3 от КТ е приложим привилегираният състав на чл. 415в, ал. 1 от КТ. В случая нарушение е установено на 28.11.2022г. /видно от съставения акт за установяване на административно нарушение/, и още на следващия ден – 29.11.2022г. нарушителят - жалбоподател в настоящето производство *** ЕООД, е отстранил същото, като е заплатил дължимото обезщетение по чл.224 ал.1 от КТ, следователно е налице привилегирания състав на чл.415в, ал.1 КТ и нарушение следва да бъде преквалифицирано като маловажен случай на нарушение на трудовото законодателство. В тази насока са и мотивите на отменителното Решение №526 от 23.11.2023г., постановено по кнахд №653/23023г. на Административен съд-Плевен. В мотивите на това решение буквално е записано, че „При преценката относно прилагане на нормата на чл. 415в, ал. 1 от КТ следва да се преценява отстраняване на нарушението, дали е веднага след установяването му, а не от датата на извършването му,

като в случая е налице изплащане на обезщетението на лицето още на 29.11.2022 година с оглед платежно нареждане на л. 9 по анд № 498/2023 г по описа на РС Плевен, представено и пред административно-наказващ орган на 02.12.2022 година и не са настъпили вредни последици за лицето т.е. налице са кумулативните предпоставки за прилагане на горесцитираната норма.“

Както бе посочено, установи се, че нарушението е било отстранено своевременно и че от него не са последвали каквито и да е вреди за никого, доколкото и дължимото обезщетение за лицето е било заплатено, поради което прилагането на привилегирвания състав на чл.415в, ал.1 от КТ е бил напълно допустим. От доказателствата по делото се установи, че към момента на съставяне на АУАН наказващият орган е бил наясно, че нарушението е отстранено и при издаването на наказателното постановление този факт е следвало да бъде съобразен и да се приложи по-леко наказуемият състав или поне да се обсъди в наказателното постановление защо се отказва прилагането му. Това в случая не е сторено и настоящият съдебен състав следва да отстрани това нарушение, като приложи закон за по-леко наказуемото нарушение и намали санкцията до размера от 100 лв., на основание чл.415в, ал.1 от КТ. При определяне размера на санкцията съдът приема, че за да бъде съобразена с нормите на чл.27 ал.1-3 от ЗАНН, същата следва да е в минимално предвидения от закона /чл.415в ал.1 от КТ/ размер, поради добросъвестното поведение на работодателя и поради обстоятелството, че нарушението е извършено за първи път.

Съдът не констатира да са допуснати съществени процесуални нарушения, както при съставянето на АУАН, така и при съставяне на обжалваното НП, които да са довели до ограничаване правото на защита на наказаното лице – жалбоподател в настоящото производство. АУАН и НП отговарят на изискванията на ЗАНН, издадени са от компетентни органи, притежаващи нужните правомощия за тези действия, произтичащи от Кодекса на труда. Наказателното постановление е издадено в шестмесечния преклузивен срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН. Спазени са нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, като съставеният АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление съдържат всички реквизити, посочени в тези норми. Вмененото във вина на жалбоподателя нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и

срещу какво да се защитава.

Съдът счита, че следва да бъде изменено обжалваното наказателно постановление относно наложените административни наказания по чл.416 ал.5 от КТ вр. чл.414 ал.1 от КТ, като бъде намален размера на имуществената санкция от 1500 лв на 100 лв и нарушението бъде преквалифицирано по чл.415в, ал.1 КТ.

При този изход на делото и на основание чл. 63д ал.1 от ЗАНН на жалбоподателя следва да се присъдят направените в производството разноски. Съгласно представения по делото Договор за правна защита и съдействие, се претендира договореното и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 800 лева пред въззивната инстанция и 600 лева пред касационната инстанция.

От страна на ответника се прави възражение за прекомерност на уговореното адвокатско възнаграждение, което съдът, в настоящия му състав, намира за напълно основателно. Безспорно, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по - нисък размер на разноските, но в размер не по - малко от минимално определения размер, съобразно чл.36 ал.2 от Закона за адвокатурата. Нормата на чл.78 ал.5 от ГПК, приложима във връзка с чл.144 от АПК, въвежда две кумулативно свързани предпоставки, а именно: адвокатското възнаграждение да е прекомерно /съобразно фактическата и правна сложност на спора/ и насрещната страна да е направила искане за прекомерност на претендираните разноски. Размерът следва да е справедлив, обоснован и съобразен с действителната правна и фактическа сложност на делото, както и да не бъде по - нисък от предвидения минимален такъв, определен в Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В тази връзка съдът намира, че несъмнено делото не е нито с голяма фактическа, нито с голяма правна сложност. Жалбата, по която е образувано, е подадена чрез пълномощник, а в проведеното единствено съдебно заседание, където се явява пълномощник, не се правят допълнителни доказателствени искания, нито се сочат други доказателства. Предвид това, настоящият съдебен състав намира, че следва да уважи като основателно възражението на ответника за прекомерност на

договореното възнаграждение за адвокат в размер на 800 лева пред въззивната инстанция и 600 лева пред касационната инстанция, като го намали до размера, определен в разпоредбата на чл.18 ал.4 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минимален такъв. Съгласно цитираната норма, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал.2, възнаграждението е 500 лева, като за касационната инстанция е 250 лева. Така общо дължимите от ответника разноси, за които следва да бъде осъден в настоящото производство, възлизат общо на 750 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление №15-2200316 от 27.01.2023г., с което *** на Дирекция „Инспекция по труда“ – Плевен е наложил на основание чл.416 ал.5 от КТ във вр. с чл.414 ал.1 от КТ на „***“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.Плевен, ул. ***, представлявано от П. А. Г., административно наказание имуществена санкция в размер на 1500лв, като НАМАЛЯВА размера на имуществената санкция от 1500 лв на 100 лв и ПРЕКВАЛИФИЦИРА нарушението по чл.415в, ал.1 КТ.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ – Плевен да заплати на основание чл.63д ал.1 вр.ал.2 от ЗАНН жалбоподателя *** ЕООД на възнаграждение за процесуално представителство от адвокат пред въззивната и касационната инстанция в размер на 750 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд – Плевен в 14 дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____